

Baruch Kimmerling

JEG ANKLAGER

Baruch Kimmerling, professor i sosiologi ved Det hebraiske universitetet i Jerusalem, har publisert et stort antall bøker og artikler om forholdet mellom Israel og Palestina. Denne artikkelen ble publisert på hebraisk 2. april 2002 i det israelske venstreorienterte uketidsskriftet *Kol Ha'ir*, (Byens stemme), som i et opplag på om lag 75.000 inneholder stoff om politikk og kultur. Oversettelsen her er foretatt etter den engelske oversettelsen – <http://www.aids.org.au/kimmerling.htm> – som imidlertid feilaktig daterer teksten til 1. februar 2002. [Red.]

Jeg anklager Ariel Sharon for å drive fram en prosess som ikke bare vil føre til at det flyter mer blod på begge sider. Den kan dessuten lede til en regional krig og etnisk rensing av araberne fra «Israels land».

Jeg anklager hver eneste Arbeiderpartiminister i denne regjeringen for å samarbeide om å gjennomføre høyresidens ekstremistiske, fascistiske «visjon» for Israel.¹

Jeg anklager de palestinske lederne, i første rekke Yasir Arafat, for en kortsiktighet så ekstrem at de er blitt støttespillere for Sharons planer. Om det blir en Nakba,² i så fall den andre i historien, vil disse lederne måtte telles blant årsakene.

Jeg anklager de militære lederne som ansjoret av de nasjonale lederne oppildner den offentlige mening mot palestinerne, under dekke av angivelig profesjonelle militære vurderinger. Aldri før i Israels historie har så mange uniformerte generaler, pensjonerte offiserer og tidligere medlemmer av den militære etterretningen, forkledd som «akademikere», deltatt i offentlig hjernevask. Hvis det opprettes en undersøkelseskommissjon for å etterforske katastrofen i 2002,³ må også disse etterforskes, på like linje med de sivile kriminelle.

Jeg anklager lederne for Israels elektroniske media for å gi militære talsmenn midlene de trenger for å drive en aggressiv, krigshissende agitasjon og nesten total overtakelse av den offentlige diskusjon. De militære kontrollerer ikke bare Jenin og Ramallah, men også Israels radio og tv.

Jeg anklager de personer, uansett militær grad, som gir ordre med det svarte flagget høyt hevet,⁴ og alle dem som følger deres lovstridige ordre. Filosofen Yeshayahu Leibovitz har rett: okkupasjonen har ruinert alt det gode ved Israel og ødelagt den moralske infrastrukturen det israelske samfunn er tuftet på. La oss stoppe denne narrenes frammarsj. La oss bygge samfunnet på nytt, fritt for militarisme, undertrykkelse og utbytting av andre folk, og kanskje det som verre er.

Jeg anklager alle som ser og vet alt dette for ikke å gjøre noe for å forhindre den kommende katastrofen. Grusomhetene i Sabra og Shatilla⁵ blekner mot det som senere har skjedd og det som kommer til å skje. Vi må ikke bare gå til bytorgene, men også til kontrollpostene. Vi må snakke til soldatene i stridsvognene og til de som frakter troppene – slik russerne snakket til sine soldater da de fikk ordre om å ta tilbake kontrollen over Den røde plass – før innmarsjen i palestinske byer går over til å bli en morderisk bykrig.

Og jeg anklager meg selv for å vite alt dette, og likevel ikke gråte mye, mens jeg altfor ofte forholder meg taus.

Oversatt av Lars Mjøset

NOTER

- 1) Kimmerlings anklage ble publisert 2. april 2002. Da hadde Det israelske arbeiderpartiet deltatt i Sharons samlingsregjering siden februar 2001. Partiet gikk først ut av regjeringen i oktober 2002. See B. Kimmerling, *Politicide*, London 2003, s. 152. [O.a.]
- 2) Nakba er betegnelsen på fordrivelsen av palestinere i 1948, se Kimmerlings artikkel, «Israels fordrivelse av palestinere – før og nå», i dette nummer av *Vardøger*. [O.a.]
- 3) Dette refererer til den israelske operasjonen «Defensive Shield», som i mars og april 2002 rullet inn over Den palestinske selvstyremyndighetens områder i Gaza og på Vestbredden. I flyktningeleiren Jenin og to naboleire reagerte israelske styrker den 2. til 5. april 2002 på palestinsk motstand og etterlot 50 døde palestinere, et ukjent antall sårede og ødelagte bygningsmasser som gjorde 5000 mennesker hjemløse. Se Kimmerling, *Politicide*, s. 156-7. [O.a.]
- 4) Dette viser til Kfar Qassem massakren i 1956, der israelske soldater under Sinai-krigen drepte 49 arabiske landarbeidere som kom tilbake fra arbeid og ikke hadde fått vite at det var innført portforbud i landsbyen deres. Denne saken kom opp for Israels høyesterett, og dommen – formulert av høyesterettsdommeren Benjamin Halevi – avviste doktrinen om at soldater under alle omstendigheter måtte adlyde selv de ordrer som hadde «illegalityens svarte flagg» klart vaiende i bakgrunnen. Dommen har aldri fått praktisk betydning i israelsk rettspleie fordi man åpenbart mener at ingen i Israels væpnede styrker noen gang senere har gitt ordrer som kan betegnes som «utvetydig illegale». Se Kimmerling, «Jurisdiction in an Immigrant-Settler Society», *Comparative Political Studies*, 35:10, 2002, s. 1126. [O.a.]
- 5) Dette viser til massakrene av mellom 700 og 2000 menn, kvinner og barn, samt voldtekt og skader på mange andre i fangeleirene Sabra og Shatila i Beirut 16-17. september 1982, utført av den libanesiske kristne falangist-militsen, på oppdrag fra de israelske invasjonsstyrkene, under ledelse av Ariel Sharon, som den gang var forsvarsminister i Begin-regjeringen. Den etterfølgende undersøkelseskommissjonen (Kahan-kommisjonen), fant i februar 1983 at Sharon var personlig ansvarlig for disse ugjerningene. Se Kimmerling, *Politicide*, s. 94-101. [O.a.]